

Szivárvány

2012. ÁPRILIS • XXXIII. ÉVFOLYAM • 354. SZÁM

4.

LENGYEL FERENC

Hangulat

Fodori a felhő,
mosolyog a szélnek.
Rügyezik a
tarka tavasz,
ébred a természet.

Fűszálnak, levélnek
zöldje egyre zöldebb,
Gyalog-csiga,
dalos cinke
egymásra köszönnek.

Minden szépet és igazat feltámasztó,
boldog, vidám Húsvétot kívánunk
gyermek- és felnőtt olvasóinknak,
barátainknak.

MÁTÉ IMRE

Biztat

Ide hajlik,
oda hajlik
a fa ága,
hintáztatja
magát rajta
egy madárka,
kismadárka.

Tavaszt dalol,
dalol s dalol,
nő a kedve,
biztat téged,
mint az élet,
napsugaras
szeretetre.

MOLNÁR KRISZTINA rajzai

Húsvéthétfő
vízöntő:
vidám ez, nem
kesergő.

Jönnek fiúk
csapatban,
vidám verssel
hajnalban.
(Devecseri László)

Szabad-e locsolni?

Villás farkú, apró fecske
visszatért a fészkébe,
kelepelő gólyamadár
szállt a kémény szélére.

Tojást hoztak a nyulacskák
vasárnap a kertedbe.
Locsolásért kettőt kérek
belőlük a kezembe.

*

Húsvéthétfő reggelén
kis bokrétát szedtem,
tarkabarka virágokról
illatot gyűjtöttem.

Bezártam egy szelencébe,
repültem is hozzád,
hogy illatos harmatvízzel
megmosdassam orcád.

(Mentovics Éva)

DONKÓ LÁSZLÓ

Jó a hír

Nagy a hír, jó a hír:
Nyílik a gólyahír!
Villan a fecske is,
Megszólalt a haris.

Számoljuk a napot,
Mint cinke a magot,
Április, március,
Pajti, a rétre fuss!

Hív a gyep, a tücsök
Röpköd, mint a vöcsök.
Fuss, jókat lélegezz,
Már a kikelet ez!

Kit fog meg a fogó?
No, meg focizni jó!
Csak meggyzirom havaz,
Hé, hé, itt a tavasz!

TÓTH ÁGNES

Nyuszikám

Nyuszikám a fűben ül,
unatkozik egyedül,
itt a dombon körülötte
csak a tücsök hegedül.
Tücsök úrfi vígan él,
énekelget, úgy zenél,
de nyulamnak egy nagy répa
minden dalnál többet ér.

DÖBRENTÉY ILDIKÓ

Messzidédi

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer három nyulacska. Volt nekik egy messzi dédmamájuk. A nyulacskák a folyón innen, Bajuszremegtetőn éltek, Messzidédi meg a folyón túl, Bundásugratón.

Egy nap Messzidédi levelet kapott.

– Ki írhatta? – csodálkozott a dédi. – A dédunokáim biztosan nem, mert ők még nem tudnak írni, akkor hát ki?...

Fölrakta a szemüvegét, és betűzni kezdett.

– Ó, be jó hír! – csapta össze a fülét. – El kell mondanom a dédunokáimnak! Máris indulok hozzájuk! Jaj, a lábam!... – a reumás térdébe hirtelen belenyilallt a fájás. Várt egy pillanatot, majd nagy elhatározással elindult:

– Róka-rúgta reuma, erősebb a dédmama! Én fájós lábbal is elmegyek a dédunokáimhoz!

Szedett egy csokor selyemfüvet, a nyulacskák kedvenc csemegéjét, fogta retiküljét, és sántikálva nekivágott az erdőnek.

Dél is elmúlt, mire fáradtan betoppant a dédunokákhoz.

– Messzidédi! Messzidédi! Mi jót hoztál, Messzidédi?

– Selyemfüvet! Bársonyos a levele! Ezt roppogtasd, dédunokám, le veled!

– Jaj, de finom, Messzidédi! Még mit hoztál, Messzidédi?

– Jó hírt hoztam, kicsinyeim!

– Mi a jó hír, Messzidédi?

– Mi a jó hír?... Mi is, mi is...

Tudnivaló, hogy Messzidédi feledékeny volt egy kissé. Akárhogy is gondolkodott, sehogyan sem jutott eszébe a jó hír.

– Ejnye, pedig azért jöttem!... Ó, be röstellem... Hát, talán majd legközelebb...

Egy-egy pusztit nyomott a dédunokák kobakjára, aztán fogta a retiküljét, és hűmögve, szégyenkezve hazabicegett.

Amint kinyitotta a háza ajtaját, mindjárt szemébe ötlött a reggeli levél.

– Megvan! Tudom már, mit akartam elmondani a dédunokáimnak! Holnap újból elmegyek!

Már korán reggel izgatottan tett-vett, készülődött. Először is szedett egy köteg édesgyökeret, a nyulacskák másik kedvencét. Aztán vágott egy kopogós botot, hogy könnyebb legyen a járás. Végül fogta a retiküljét, és – kop-csossz, kop-csossz – nekivágott az útnak másodszer is.

Poros lett a bajuszkája, de még a füle hegye is, mire odaért a dédunokákhoz:

– Na, ki van itt, kicsinyeim?

– Messzidédi! Messzidédi! Mi jót hoztál, Messzidédi?

– Édesgyökér! Íze, mint a méz leve! Ezt rágcsáld, dédunokám, le vele!

– Jaj, de finom, Messzidédi! Még mit hoztál, Messzidédi?

– Hát a jó hírt, kicsinyeim!

– Mi a jó hír, Messzidédi?

– Mi a jó hír?... Mi is, mi is...

Gondolkodott, gondolkodott Messzidédi, de a jó hír megint csak nem jutott eszébe.

– Olyan a fejem, mint a ritka szita... – pironkodott.

Végigpuszilta a dédunokákat, fogta a retiküljét, a botját, és – kop-csossz, kop-csossz – fáradtan, szomorkásan hazacsoszogott.

Amint kinyitotta az ajtaját, első pillantása a levélre esett.

– Ó,... hisz itt van! Itt a jó hír! Hogy örülnének a dédunokáim!... Menjek el hozzájuk harmadszor is?... Csak ne fájna úgy a lábam!...

Másnap, mindjárt ébredés után, szerelők kopogtattak Messzidédi ajtaján.

Nem sok időt hagytak a csodálkozásra: valamit firkantottak Messzidédi levelére, majd elővették a szerszámaikat, és máris fúrtak-faragtak, birregtek berregtek, poroztak-reszeltek, kurjongattak-fúrészteltek, aztán, ahogy jöttek, el is mentek.

Messzidédi izgalomtól remegve, boldogan suttozta:

– Na most valóban elmondom a jó hírt a kicsinyeknek!... – ám ahelyett, hogy nekivágott volna a hosszú útnak, leült a kényelmes karosszékébe.

Még ugyanabban a percben megcsörrent a telefon a három nyulacskánál:

– Halló, halló, ki beszél? – kérdezték.

– Halló, halló, kicsinyeim! Na ki beszél?

– Messzidédi! Messzidédi! Honnan beszélsz, Messzidédi?

– Hát itthonról, kicsinyeim!

– De jó, de jó, Messzidédi! És mi a jó hír, Messzidédi?

– Hát ez a jó hír, kicsinyeim: zsinóromat szövömfonom, nekem is van telefonom!

Attól kezdve nem kellett Messzidédinek Bajuszremegtetőre sántikálni, ha el akart újságolni valamit a dédunokáinak. Csak felemelte a telefont, és máris hallóztak és beszéltek, és beszéltek és hallóztak, és megint hallóztak és megint beszéltek. A bajuszremegtetői vagy a bundásugratói telefonon ti is felhívhatjátok őket!

KOVÁCS KATALIN rajzai

JOSEF GÜGGENMOS

Modern csibék

TANDORI DEZSŐ fordítása

Hát rohan az idő, ez a legkevesebb,
s a világ, amilyen volt, sohase lehet.
Nézd 2000*-ben a csibéket:
telefonos tojásban élnek.

Reggel, délben, éjfél után
odacsipog egy-egy: „Hé, no! Komám!
csinálj valamit, unom magamat!
Mondj egy viccet! Csipkedd magadat!”

*A vers 1960 körül született.

SZÁNTAI JÁNOS

Mit sütsz?

– Mit sütsz, Kissróf?
Sós húst sütsz...?

– Nem húst sütök,
nem is sóst,
gezemicét,
mogyoróst,
kengyelfutó-csillagot,
adod-e vagy nem adod?
Óriás hangyászmadarat,
feleholdat, zsírosat,
megharapnád, ne tagadd!
Lesz belőle hintaló,
hintaröptű-vágtató.
Ha majd kész lesz,
sohanap,
mézből facsart tejet ad.
Tejet is meg teát is,
majomkenyér kalárist.

Kap belőle mindenki,
aki mindezt elhiszi.

Aki pedig tamáskodik,
azt a kis szücs kisüti.

LÁSZLÓ NOÉMI

Volt-nincs vers

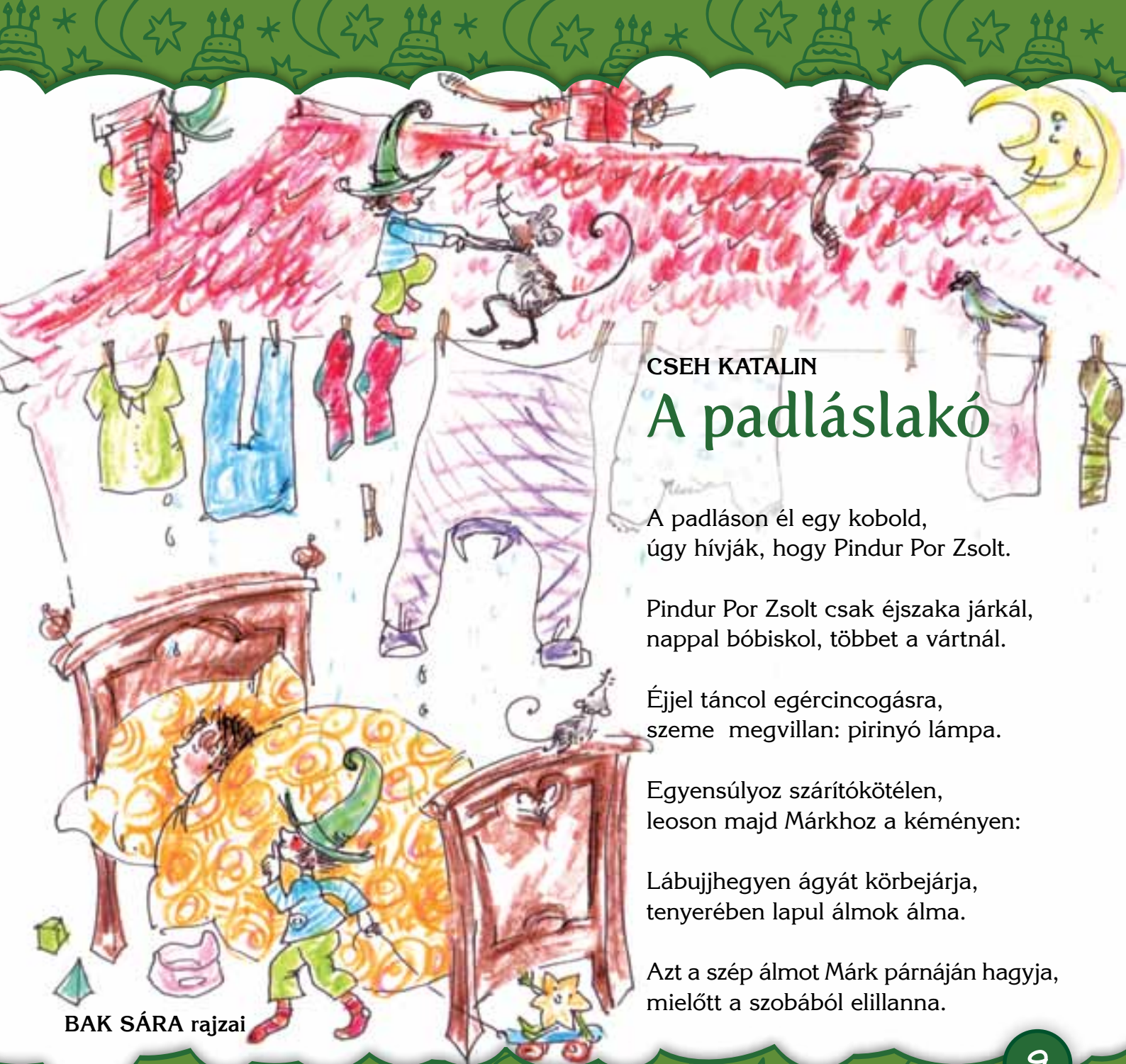
Álmomban meghalt valaki.
Ugye, ez nem igaz.
Nagy, fehér gyertyáról
cipőmre csöppent a viasz.

Nézd, anya, nincs is ott.
Álmodtam születésnapot.
Sokemeletes pudingtortát.

Piros, sárga és barna volt.
A plafont szurkálták a gyertyák.
Cipőmre lett egy csokifolt.

Nézzük meg, ott van-e.
Nincs ott. Mi lett vele?

CSEH KATALIN

A padláslakó

A padláson él egy kobold,
úgy hívják, hogy Pindur Por Zsolt.

Pindur Por Zsolt csak éjszaka járkal,
nappal bóbiskol, többet a vártnál.

Éjjel táncol egércincogásra,
szeme megvillan: pirinyó lámpa.

Egyensúlyoz szárítókötélen,
leoson majd Márkhoz a kéményen:

Lábujjhegyen ágát körbejárja,
tenyerében lapul álmok álma.

Azt a szép álmot Márk párnáján hagyja,
mielőtt a szobából elillanna.

BAK SÁRA rajzai

ZÁGONI BALÁZS

Álomfejtő mese

Anya ébresztgeti Dorkát és Hannát.

– Jó reggelt, Dorka! Mit álmódtál?

Dorka nyújtózkodik.

– Nem emlékszem. Elfelejtettem a sok alvástól.

Ekkor Anya Hannához fordul.

– Jó reggelt, Hanna. Mit álmódtál?

– Nem mondom meg!

– Nem álmódtál valamit rólam?

SZABÓ ZELMIRA rajzai

– De! Azt, hogy olyan iskolában tanítasz, amelyikbe óvodások is járhatnak, és Dorka és én is odajárunk. Három óra van az iskolában: rajzóra, fogócskaóra és biciklióra!

– Ez szép. Nem álmódtál valamit Apáról is?

– De! Azt, hogy itt van az irodája a gyerekszobában. És az a munkája, hogy mesét olvas. Nekünk. És diafilmet vetít. Nekünk. És én ezért olyan sok pénzt fizetek neki, hogy házat vesz belőle! Nekünk.

– És Barniról mit álmódtál?

– Azt, hogy ló lett belőle!

– Ló?!

– Egy nagyon erős ló, amelyik meg tudott védeni minket. Dorkával a hátára ültünk és... és repülni is tudott!

– Mitől kellett megvédenie titeket?

– Hát ... – Hanna gondolkodott egy kicsit

– ... A porcicától!

– Az meg ki?

– Porcica ott lakik a sarokban, és ha egy hétig elfelejtünk seperni, éjjel kimászik onnan, és beugrik az ágyunkba.

– Hallatlan!

Ekkor Hanna és Dorka egyszerre kezdtek el óbégatni.

– Mi a baj, Hanna?

– Ó, elmondtam az összes álmodat, pedig titkokban akartam tartani. A csudába!

– És te, Dorka? Mitől szomoródtál el?

– Attól (hüpp), hogy én (szipp) nem tudok (szorty) ilyen álmokat álmodni!!!! Hanna

mindig érdekeset álmodik, de én (hüpp) mindig (szipp) mindent (szorty) elfelejtek!

– Dorka – szólalt meg ekkor Hanna –, akarod, hogy neked is kitaláljunk egy álmot?

– Nem, én igazi álmot akarok!! – kiáltott Dorka. – Olyat, mint a tied!

– De Dorka, az enyém is csak kitalálós álom volt...

Dorka erre abbahagyta a hüppögést, szipogást és szortyogást. Felült az Anya ölében.

– Azt hogy kell (szipp)?

– Segítsek neked? – kérdezte Hanna.

– Igen (szorty).

– Mi szeretnél lenni a kitalálós álmodban?

– Póniló...

– Jó, akkor póniló leszel az elvarázsolt kastélyban, jó? És akarsz valami veszélyeset is az álmodba?

– Igen, csak ne nagyon veszélyeset.

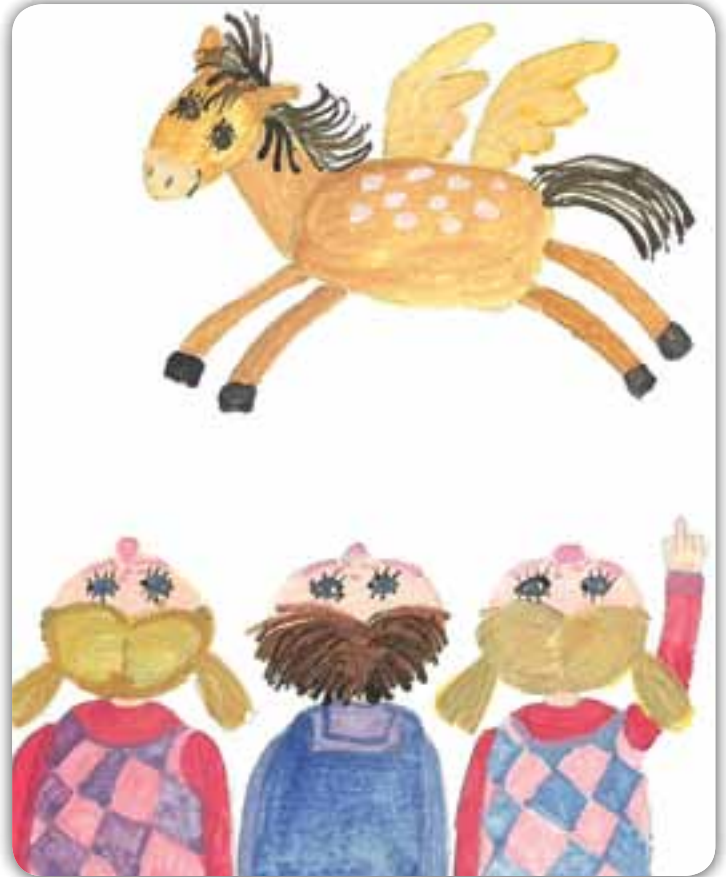
– A porcica jó, mert veszélyes, de nem nagyon. A póniló fel tudja rúgni.

– Akkor jó. De inkább repüljön el a póniló Póniországba, jó?

Aznap reggel a lányok egész úton az ovi felé a Dorka álmát találták ki. Mikor odaértek, Dorka csalafinta mosollyal fordult Zolihoz:

– Ma nagyon érdekeset álmodtam. Akarod hallani?

Zoli bólintott. A többiek is odagyűltek. Hüledezve hallgatták Dorka izgalmas álmát. Az óvó néni meg is kérdezte a végén:

– Ez igazi álom volt, Dorka?

– Igen – szólt közbe Hanna –, igazi. Mert együtt találtuk ki!

Az óvó néni nagyot nevetett. Zoli összeráncolta a homlokát:

– Hát az meg milyen álom?

– Ilyen: álom, álom, kitalálom! – vágta rá Hanna.

Ezen már Zoli is nevetett. A nap vidáman kezdődött az oviban.

LÖWY MAYA

A síró-rívó királykisasszony

Volt egyszer, hol nem volt egy szép, szőke kis királykisasszony, akit mindenki szeretett, és kényeztetett a palotában.

Ám ez a kis királylány naphosszat sírt, nyafogott, bömbölt, ordított vagy csak pityergett, itatta az egereket, akár szomszások voltak, akár nem. Elkésérítette ezzel a királyt és a királynőt, a királyi nagymamát, az egész királyi udvart, a nevelőnőt, a szakácsot, a szobalányt, az őrt, a kertészt, a mosónőt, a varrónőt, még a királyi kutyust és az udvari boldondot is. Mindenkit kétségbe ejtett.

Sírt, ha ki kellett az ágyból ugrani, este, mikor szólították, menjen már aludni, reggelinél azt sírta, nem kíván tejet, ebédnél, hogy nincs ínyére a leves, sírt, mikor közölték: haját kell mosni,

sírt, hogyha nem tetszett lábán a zokni, nem lelte helyét a nagy palotában, sírt mások előtt, sírt egymagában...

Eláztatott már negyvenhét hímzett zseb-kendő, és amikor kifogyott az összesből, emiatt is sírt, és a szoba parkettájára potyogtatta könnyeit.

Ebből a könnyárból tócsa keletkezett, a tócsából tó lett, ebből már-már tenger, s egyszerűen csak a vízből kibújt... egy kis ember. Víz csöpögött orráról, hupikék sipkájáról, és méltatlankodva szólt:

– Mi történik, kislány? Úszni nem tanultam, de itt a szobádban majd a vízbe fúltam.

Nagyot prüszkölt, aztán udvariasan bemutatkozott:

– Manó a nevem. Te pedig hallom-látom, Síró-Rívó Királykisasszony vagy. Mi bajod, miben segíthetek? Bántanak téged? Éhes vagy? Szomszások?

– Nem, dehogy! – válaszolta, az igazsághoz híven, a királylány.

– Akkor talán nincs ruhád, cipőd, téli kabátod? Nincsenek játékaid? Meséskönyved?

– De vannak! Vannak! – kiáltotta a kislány.

– Úgy látom, semmi sem hiányzik neked – szögezte le Manó. – Azért jöttem, hogy megvigasztaljalak, de te nem szorulsz vigaszra.

És a kis manó indulni készült. Abban a pillanatban a királykisasszony bánatosan kibökte:

– Nincsenek barátaim, nincs, akivel játszszak, futkorácsszak.

– Talán nincsenek gyerekek a palotában, a birodalomban? – akarta tudni Manó.

– De vannak, csak hogy rólam tudomást sem vesznek – sírta el magát újra a kislány.

– Arra nem gondoltál, hogy az örökös jajveszékélés tart távol tőled gyereket, felnőttet egyaránt? – kérdezte a manó, és egy varázsbottal véve elő, ezt mormolta:

– Hókusz-pókusz, rejtett kincs,
Mért rí, kinek oka nincs?

Hókusz-pókusz, kecskebak,
Ne sírjon, ki kacaghat.

Hókusz-pókusz, hangyaboly,
Szép az arcon a mosoly.

Én most tüstént elmegyek,

Légy vidám, hacsak lehet,

Ha így teszel, meglátod,

Lesz pajtásod, barátod. – És úgy eltűnt,

mintha soha ott sem lett volna...

A királykisasszony pedig többé nem sírt-rítt minden ok nélkül, a királyi ház és a környékbeli gyerekek igaz öröme.

Itt a vége a mesémnek,

Remélem, hogy szerettétek.

Mami, neked elárulom:
a sírásra nem volt okom,
csak ki akartam próbálni,
hogyan fognak reagálni.
Rám sem hederített senki!
Hogy' lehet ezt elviselni?
Ezért most azért is sírok,
addig sírok, amíg bírok.
Jaj! Nem tudom abbahagyni!
Meg tudnál-e vigasztalni?

(Döme Zsuzsa)

Acsalapu, szederinda,
Ez a leány mérges pulyka.
Állj be közénk gyorsan, húgom!
Cica leszel, kiszámolom.
Öt, hat, hét, kétszer tizennégy.

(Kovács Katalin)

Ne sírj, ne mérgeledj, inkább keresd meg
a mérges rajzok békés, „mosolygós” párját.

MARKÓ BÉLA

Maros- szentkirály

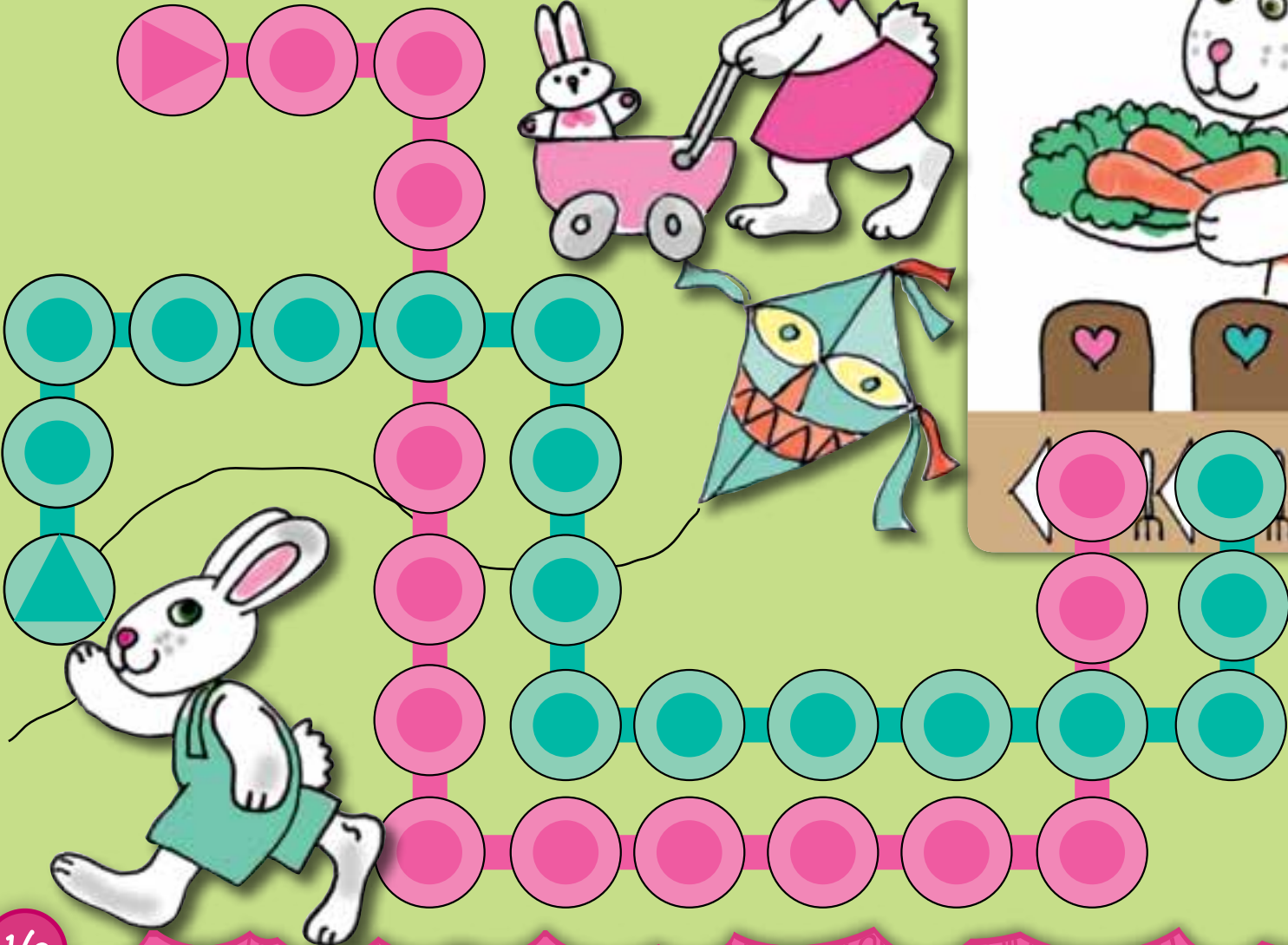
Se koronám, se palástom,
király vagyok Szentkirályon,
nálunk csupa király lakik,
herceg is csak alig-alig,
gróf pedig csak el-elvétve
költözik a faluvégre,
s ha egy báró erre járna,
nem is vetnénk ügyet rája,
itt mindenki csakis felség,
adjon isten, kedves felség,
fogadj isten, drága felség,
felső szomszéd, alsó szomszéd,
hogyan van, felség, jöjjön, felség,
tessék, felség, be ne essék!
Király vagyok Szentkirályon,
s királyné a kedves párom...

Hogy hívják az uralkodói jel-
képeket? Sorold fel, mi a ki-
rályé, és mi a királynőé?

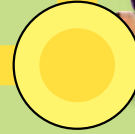
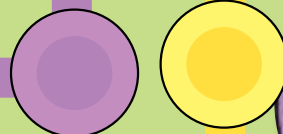
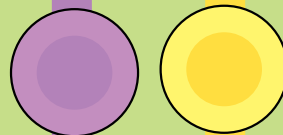
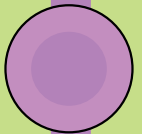
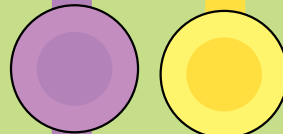
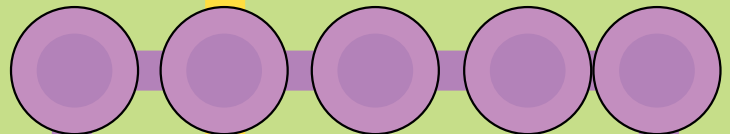
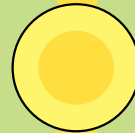
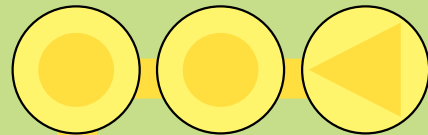
BAK SÁRA rajzai

Gyertek haza, nyulacskáim!

Minden nyuszi iszkol murokebedelni oly gyorsan, ahogy szerencseje enged. Sorra dobjatok, de csak akkor lephetek kettot előre, ha saját nyuszitok jelét sikerül dobnotok. A murok három, a káposzta négy jutalomlépést jelent. A lépőkéket és a kockát a 19. oldalon találjátok.

Rajzolj annyi tojást, hogy minden sor helyes legyen. Segíts Nyúlnak kiszínezni a tojásokat.

$$\bigcirc \bigcirc + \bigcirc = \bigcirc \bigcirc \bigcirc \bigcirc$$

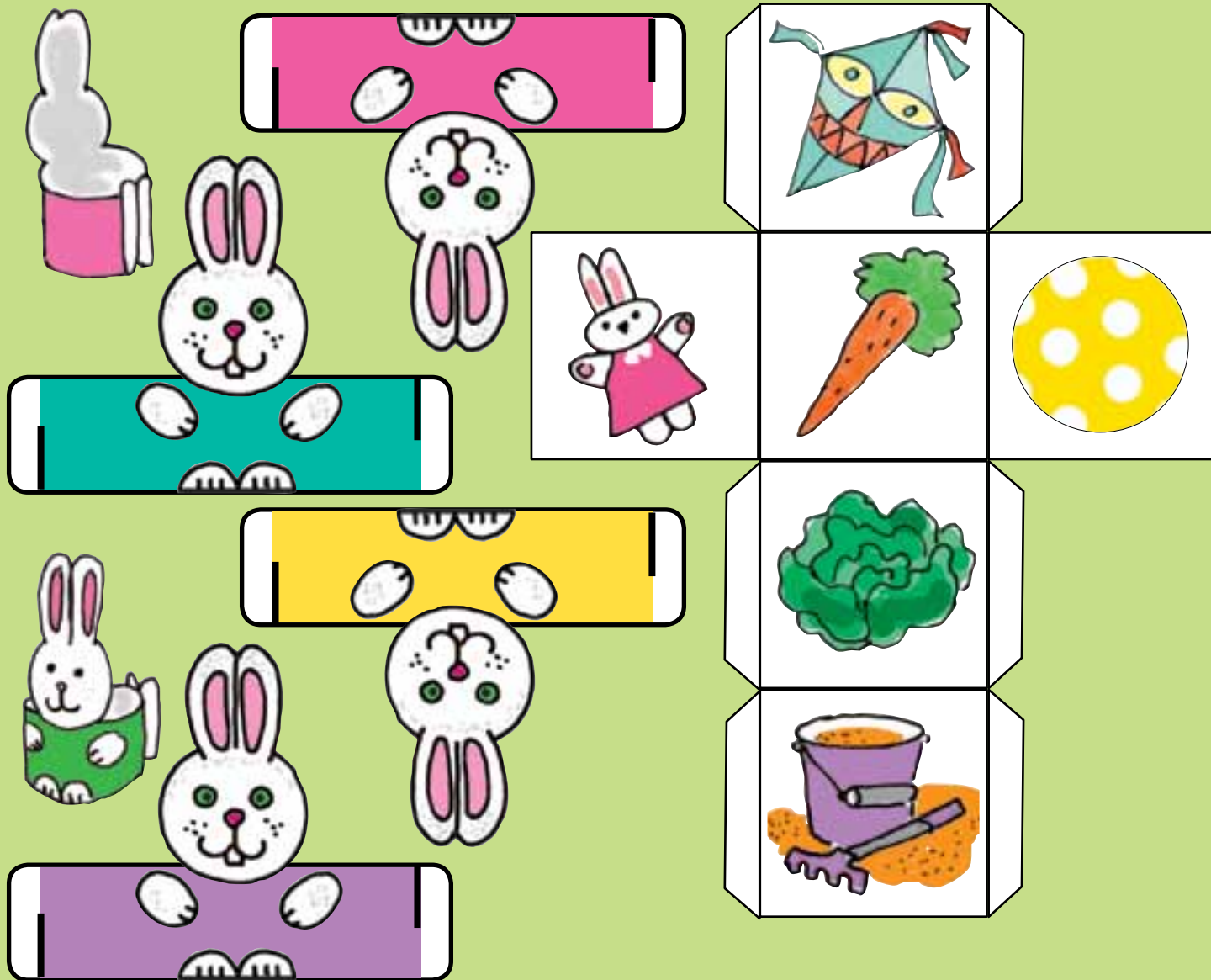
$$\bigcirc \bigcirc \bigcirc - \quad = \bigcirc \bigcirc$$

$$\bigcirc - \bigcirc = \bigcirc \bigcirc$$

$$\bigcirc \bigcirc + \quad = \bigcirc \bigcirc \bigcirc \bigcirc$$

$$\bigcirc \bigcirc \bigcirc + \bigcirc \bigcirc = \bigcirc \bigcirc \bigcirc$$

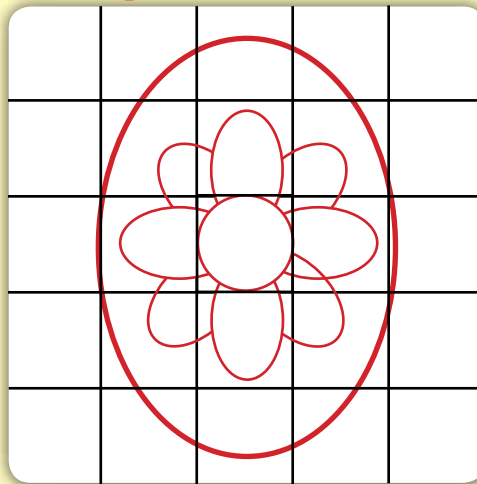

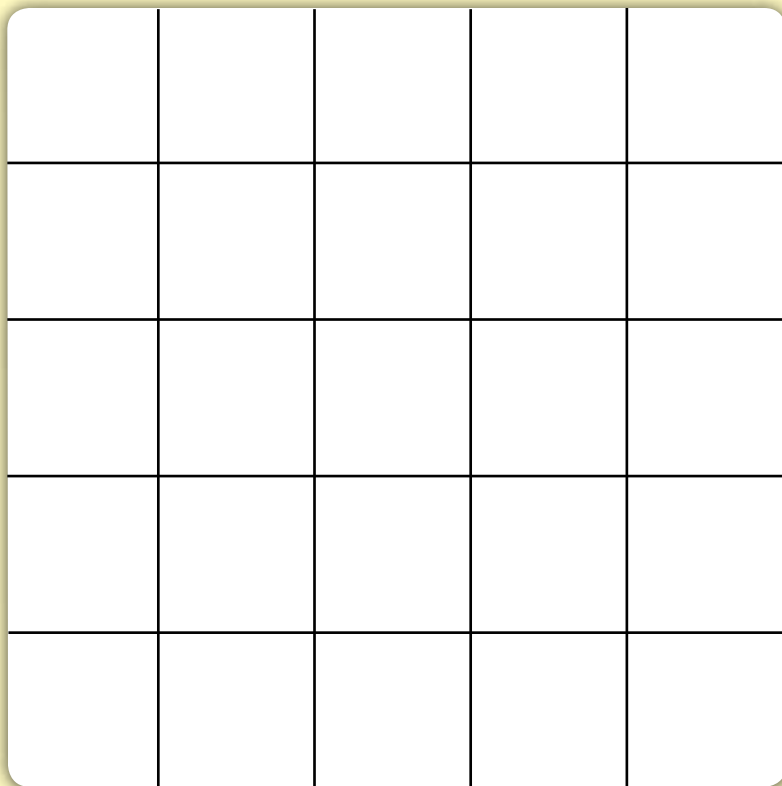
Vágjátok ki, és farkincájuknál bevágva tűzzétek lépőkévé a nyúlfiakat. A kockát ragaszátok kartonra, vágjátok ki, és ragasszátok össze. Ha mindezzel kész vagytok, kezdődhet a társasjáték

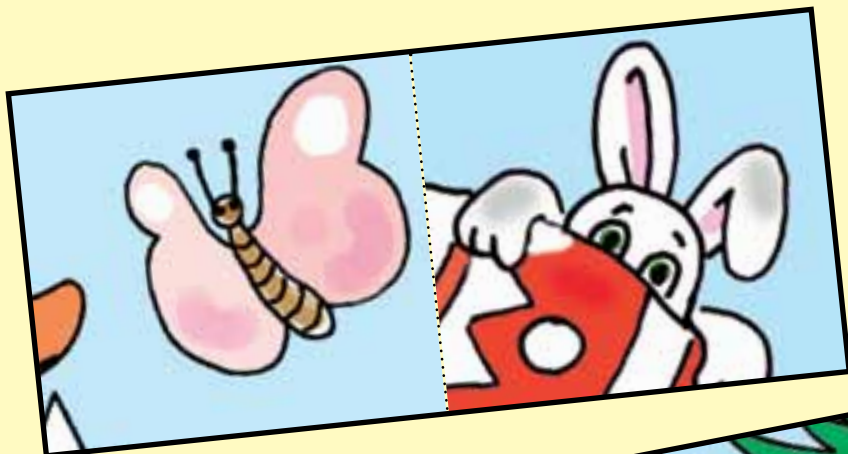
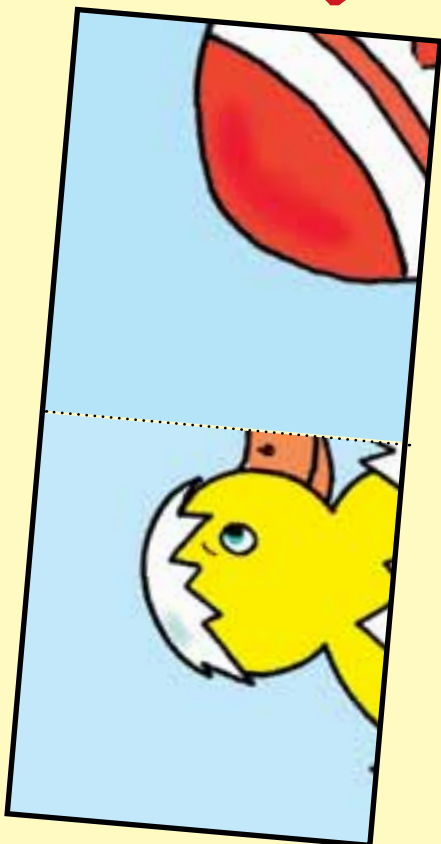

Számold meg, hány tojást festett zöldre, és hányat pirosra a nyuszi.

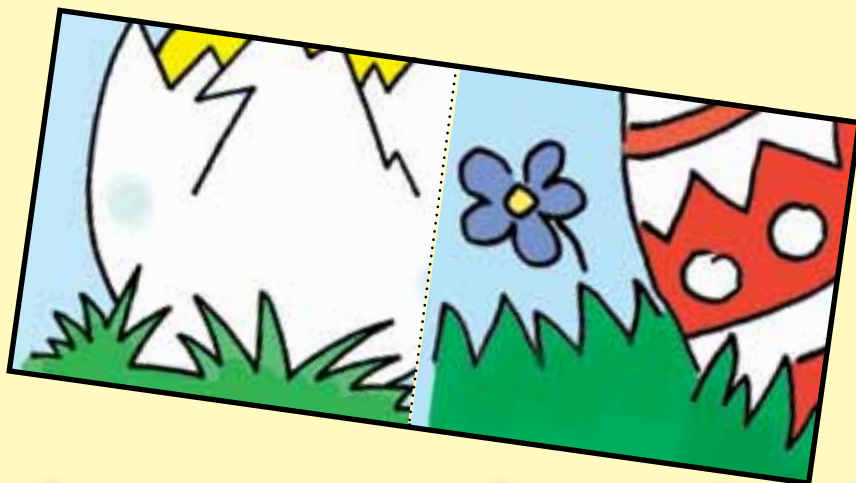

A négyzeteket követve nagyítsd fel a tojást, majd színezd is ki.

Vágd ki a lapocskákat, hajtsd félbe, és ragaszd négy kis kártyává őket. Mindkét oldalukból képet rakhatsz ki.

Ti küldtétek

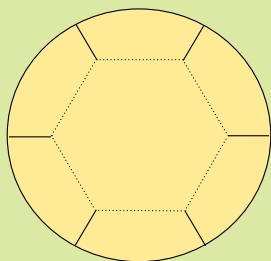

- Négy kézimunkaötlet – mindegyiket a **zimándújfalusi** nyuszi hozta nekünk. A nyuszikosár teste barna kartongyűrű, erre ragasztották kalimpáló lábát, mókás fejét. A fészek zöld papírszirmait kartontányérhoz rögzítették. A nyuszi félbe hajtott kartontányér szivacsgumi díszítéssel. A bari bélésfilccel bevont kartonhenger, a lába zseníliafonal, patácskája, szeme fagyűrű.

- **Az inaktelki óvodában Kolcsár Katalin** minden kis csemetéje maga ültette, öntözte a saját búzáját. Jól is érzik magukat benne a hurkapálcára ragasztott karton-nyuszik. A kakas kacsiás farktollait krepp papírból sodorták, és az előre megrajzolt, ragasztóval bekent alapra nyomkodták.

- A vattabundás nyuszi az aradi Csiky Gergely Főgimnázium Fantázia Műhelyében készült **Cirják Márta** tanító néni irányításával.
- **Szakács Anikó**, székelyszenterzsébeti tanító néni osztályának tavaszi képén a rajz sokszorosított, a festés és a bontott fonalból vagy vattából ragasztott libatoll egyéni munka.
- A széki óvodások **Juhos Ildikó** óvó néni segítségével nyuszifület növesztettek, blúzukra piros és zöld papírtójtást tűztek, úgy indultak óvodai tojásvadászatra.

- A tojásokat két-két egymáshoz kapcsolt, színes papírgyűrűből, a kosárákat a felnagyított sablon alapján készíthetitek el – magyarázzák **Kun Ildikó** tanítványai a nagyváradi A. Mureșanu Iskolából.

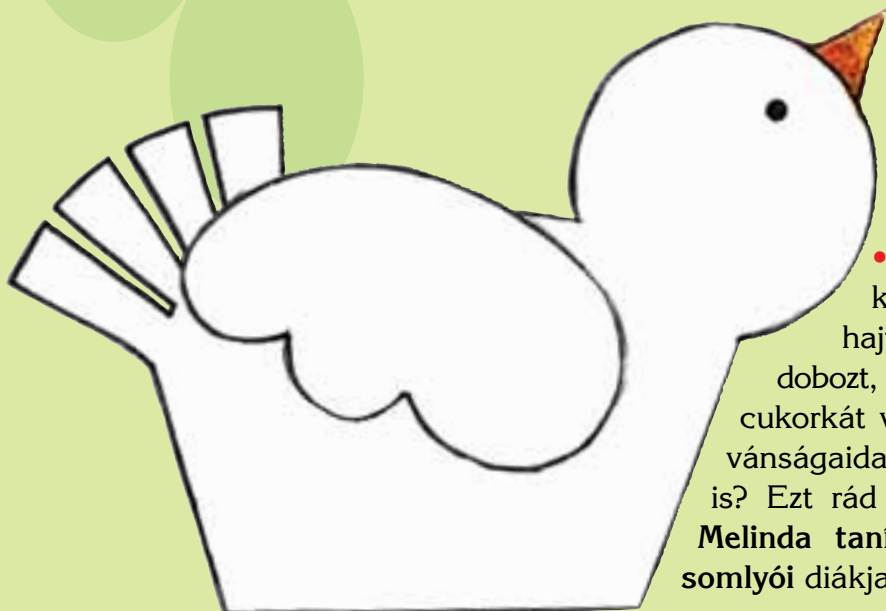
- **Tomsa Enikő tanító néni** málnásfürdői osztálya tojástartó darabját festette zöldre, bélelte színes szövessel, és ültette bele a szalvéta-technikával hímezett tojásokat.

- Nem strucctojás, hanem **Kovács-Minyóka Erzsébet mákófalvi óvodásai** vágják ki kartonból az óriástojást. Rajzzal, ragasztott csokorral díszítették, majd kilyugatott szélébe fonalat fűztek.

- **Bálint Tünde tanítványai** a nagybányai P. Dulfu Iskolában szivacsgumból szabták, hurkapálcára ragasztották, és cserépdíszként ajándékozták nekünk Misinyuszit.

- **A magyarlapádi nyuszi** és a csibe két réteget csak a fejnél ragasztották össze **Szilágyi-Székely Melinda tanító néni** kisdiákjai, hogy talpuk szétnyitható legyen, így megálljanak. A hasukon lyuk van, ebbe hurkoltak sok-sok szál fonalat, melyet a végén jó szorosan elkötöttek, a külső perem mentén felvágtak, és bojtá borzoltak.

• A sablon szerint kivágott csibéből hajtogass és ragassz dobozt, mely hímes tojást, cukorkát vagy húsvéti jókívánságaidat viheti... Kinek is? Ezt rád bízzák **Szodorai Melinda tanító néni szilágy-somlyói diákjai.**

Szárnybontó

Illatos a fehér kis hóvirág,
Gyöngéd a szára,
Puha szirmok díszítik,
Szerénységtől sugárik.
Edina sétált éppen arra,
megöntözte, megkapálta.

Bertók Eszter, Monó

A nyuszika az erdőbe ment
sétálni. Útközben talált egy
nagy répát. Haza akarta vin-
ni. A medve el akarta venni
tőle, de ő nem adta oda, ha-
nem hazavitte, és mind
megette.

**Kovács Orsolya,
Sepsiszentgyörgy**

**Varga-Mihály Beatrix,
Inaktelke**

**Szabó Vivien,
Gyergyószentmiklós**

A Húsvétot nagyon szeretem. Szeretem, ha csapatban jönnek a
fiúk, és hímes tojást vesznek a kosárból.

Széli Adrienn, Tordaharaszton

Húsvét reggel locsolni indultam. Az egész falut bejártuk Robival
és Rikivel. A legtöbb tojást én gyűjtöttem, 39 darabot. Amikor
hazaértem, fáj a lábam. Anya rakott rá vizes bo-
rogatást. Apával még el-
mentem a bogáti ma-
mámhoz is locsolni.

**Szabó Arthur,
Tordaharaszton**

**Szekeres Anita,
Sepsiszentgyörgy**

Mikor reggel felkeltem,
Tojások sokasága állt előttem.
Díszesre festem ünnepélyesen.
Itt egy tojás, ott egy tojás,
Hagyomány a locsolkodás.

Toto Judit, Mezőmadaras

Húsvét szép hajnalán
Gyöngyharmatot szedtem,
Feltámadás öröme
Öntözködni kezdtem.
Akit ezzel megöntözök,
Áldja meg az Isten.

Kálmán Renáta
Magyarkirályfalva

Györfly Noémi,
Gyergyóafalu

Gál Barbika,
Gyergyóafalu

A zabolai
II. B osztály

Madárkák azt csiripelik,
Hogy itt van a tavasz megint.
A madarak dala messze száll,
A nap sugaraira rátalál.
Hozzák már a meleget,
Amit nagyon várnak

a gyerekek.

Kieselstein Eszter,
Gyergyószentmiklós

Kék erdőben jártam,
zöld ibolyát láttam.
Elmegyek a szemészetre,
szabad-e locsolni?

Zöld erdőben jártam,
bölénybikát láttam,
fel akart döfni,
szabad-e locsolni?

Ilyés Szilvia, Ivó

Megérkeztem, itt vagyok,
Rózsavízzel locsolok.
Aki ügyes kisgyerek,
Katonásan tiszteleg,
És mielőtt hazaér,
Locsolásért tojást kér.

Tornai Barna, Ivó

Erdő szélén nyuszika
Ugrabugrál magába'.
Arra száll egy madárka
Szájában egy szalmával,
Csodálkozva bámulja,
Hogy ugrál a nyuszika.

Sipos Bálint,
Magyarlapád

Csipike postája

Húsvét vasárnapjára virradtunk. Túl voltunk nagytakarításon, nagymosáson, nagybőjtön, amitől odúnk és lelkünk tisztán ragyogott, az én pocakom pedig kicsivel szerényebben domborodott.

– Nyalka legény vagy – táncolt körül Tiptetupa, és kalapomba tűzte ajándékát, egy frissen nyílt gyöngyvirágot.

Én egy csinos kis kankalin-szoknyával leptem meg. Hej, most táncolt csak igazán örömeben az én kedves feleségem.

Szikrázott a nap, Madár legszebb nótáját trillázta, mi pedig kivonultunk az Óriásnagy Bükkfa mellé. Az én jótündér Tiptetupám ide terítette meg az ünnepi asztalt, hogy körülülhessük barátainkkal.

Mindenki hozott valami ínycsfalatot a húsvéti lakomához: Mókus tavalyi mogyorót, Méhék kora tavaszi mézet, Mackó aszalt vacskort, Madár fenyőmagot, Ebadta, a Vadmalac édesgyökeret. Kukucs pedig... ne is kérdezzétek: egy kosár nyüzsgő, kövér hernyót. Tiptetupa nem akarta megsérteni, hát hősiezen átvette, megköszönte, és rögtön letette Madár elé, hadd legyen boldog Húsvétja.

Ám senki nem látott még hozzá a falatozáshoz. Halkan tereferélünk, de fél szemünkkel folyton a Bokor felé sandítottunk. Azt lestük, mikor tűnik fel végre Nyúl, a nap hőse. Világért sem ébresztjük volna fel, hiszen egész héten pirkadattól napnyugtáig rohagált, dolgozott szegény, mára virradólag pedig le sem hunyta a szemét, hogy minden gyereknek elvihesse a piros tojásokat.

No hiszen leshettük a Bokrot, mert Nyúl épp az ellenkező irányból toppant közénk. Egy csodaszépen megrajzolt piros tojást tett le elem a fűbe. Akkora volt, mint én, kalapostól.

– Ezt két Szivárvány-olvasó kislány küldi neked – lihegte.

Vincze Szende,
Szilágypanit

– Mesélj – kérte Tipetupa, Nyúlnak pedig nem kellett kétszer mondani, lehuppant a fűbe, és lelkesen hadonászva mesélni kezdett:

– Már minden tojást szétosztottam, és indulni készültem hozzátok, amikor három gyerek szaladt ki az udvarra, s vidám riccsajjal keresgélni kezdtek. Átkutattak minden bokrot, nárcisztövet, fűcsomót, s ha tojást leltek, ugráltak örömben. Érdemes volt éjszákáznom – gondoltam, de örömem nem tartott sokáig, mert a legnagyobb, egy fiúcska – hopp! – az én rejtekemnél termett, és fülöncsípett. Lábam kalimpált, szívem kalapált, majd szörnyethaltam a félelemtől, ők pedig simogattak, becézgettek, azt mondták, én vagyok a legszebb ajándékuk. Szerencsére kijött az édesapjuk, s mindjárt átlátta a helyzetet: „Ez vadnyúl, elpusztul itt nálunk. Engedjétek szabadon szegényt. Gyertek, induljunk a templomba, ő meg hadd iszkoljon vissza az erdőbe.” Még magamhoz sem tértem, amikor a két kislány ismét kiszaladt a házból, ezt a tojást a bokor alá tette, és arra kért, hozzam el neked, Csipike. Ők festették.

Büszkén húztam ki magam. De jó is volna Húsvét hétfőjén Vízi-rigóval elrepülni hozzátok, és minden kislányt meglocsolni friss ibolyaharmattal.

Baczó Bianka, Zilah

Melyhez hasonló jókat
CSIPIKE és TIPETÚPA

Deák Ferenc,
Kolozsvár

György Júlia,
Magyargyerőmonostor

Szivárvány-posta

A boldog, vidám Húsvét után ne feledjétek újra rajzolni, írni nekünk. Köszönjük a sok szép küldeményt, kedves: **Kömives Veronika**, Marosszentgyörgy; **Szilágyi Mátyás**, Szatmárnémeti; **Kőrösi Mátyás**, Szalárd; **Török Tekla**, **Szakács László**, Körtvélyfája; **Rácz Balázs**, Magyarlóna; **Nilgesz Laura**, **Seres Sándor**, Nagyvárad; **Szilágyi Janka**, Szatmárnémeti; **Kászoni Tamás**, Csernáton; a **székelykocsárdi Óvoda Maci csoportja**; a **kolozsvári Bambi Óvoda**; a **szilágypaniti Óvoda**; a **kolozsvári Zeneliceum I. B**; a **zilahi I. Maniu Iskola II. B**; a **szászrégeni A. Maior Gimnázium I. B**, a **P. Maior Iskola I. B**; a **gyergyószentmiklósi Kós Károly Iskola I.**; a **marosvásárhelyi L. Rebreanu Iskola I. F**, a **G. Coşbuc Gimnázium II. C osztálya**; a **margittai I. A**; a **szalárdi II. B**; a **halmi II. C**; az **oltszemi II. osztály**.

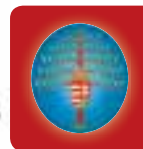

● A Szivárvány által sok szép verssel, mesével, ötlettel gazdagodunk. Isten áldása legyen a szerkesztőség és a terjesztők munkáján. Szeretettel a **marosvásárhelyi 8-as Óvoda Hófehérke csoportja** és **Vargyas Judit óvónő**

Vágd ki az utolsó bélyeget, ragaszd a gyűjtőlapra, és csoportoddal vagy osztályoddal közös borítékban, névsorral együtt küldjétek el nekünk! Ajándékokat évzáróig megkapjátok.

E lapszám támogatói:

Nemzeti
Kulturális
Alap

Kedves szülők, nevelők!
**Köszönjük mindazoknak, akik személyi jövedelemadójuk
2%-ával támogatják a Napsugár Alapítványt.**

A következő Körzeti Kincstáraktól érkeztek a 2% felajánlásából származó összegek bankszámlánkra: **Arad, Bethlen, Csíkszereda, Dicsőszentmárton, Élesd, Kolozsvár, Maroshévíz, Marosvásárhely, Nagyvárad, Szatmárnémeti, Székelyudvarhely, Szilágynagyfalu, Szilágysomlyó, Tasnád, Torda, Zilah.**

Adományukból két mese- és játékgyűjteményt jelentetünk meg, amelyet ajándékba kap bélyeggyűjtő játékunk minden résztvevője.

Ha ebben az évben is méltónak tartanak a támogatásra, válasszák ki a megfelelő eljárást:

- Aki adóbevallásra nem köteles, kérjük, csatolja a munkahelyéről kapott Adózási Igazolványhoz (Fișă Fiscală) a mi adatainkkal kitöltött **230. számú űrlapot**, és küldje el a helyi Pénzügyi Hivatalhoz. A 230. számú űrlap beírt adatainkkal együtt letölthető honlapunkról is: www.napsugar.ro.
- Aki adóbevallásra köteles, kérjük, töltsse ki a **230. számú űrlapot és a 200. számú űrlap III/2-es pontját** a mi adatainkkal: **Fundația Culturală Napsugár;**

Cod de identificare fiscală: 7714627; Cont IBAN: RO16RNCB0106026613330001

Leadási határidő: 2012. május 25.

**Köszönjük bizalmukat és támogatásukat
a Napsugár és a Szivárvány**

**Címlap:
FAZAKAS
CSILLA**

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXIII. évfolyam, 354. szám.
Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Lapterv: Könczey Elemér. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. Honlapszerkesztő: Komáromy László.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SÚC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622.
Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Ára 3,0 lej

Szivárvány